

บทเรียน CCP

12 อัศจรรย์ของพระเยซูเจ้า

โดย ศูนย์คริสตศาสนธรรมสังฆมณฑลราชบุรี

บทเรียนที่ 6
พระเยซูเจ้าทรงปลุกบุตรหญิงของไยรัสให้คืนชีพ
(มก. 5:21-24, 35-43)

เพื่อให้ผู้เรียน

1. รู้และจดจำอัศจรรย์ พระเยซูเจ้าทรงปลุกบุตรหญิงของไยรัสให้คืนชีพ
2. ตระหนักว่าพระเยซูเจ้าเป็นความหวังของเรา
3. ดำเนินชีวิตโดยมีความหวังในพระเจ้าเสมอ

ใครแพ้เป็นเชลย

อุปกรณ์ 1. กรวย เก้าอี้ รองเท้าหรือกระดาษกาว (หากเล่นในห้อง) เพื่อเป็นตัวกำหนดเขตแดน
2. นกหวีดหรือกริ่งให้สัญญาณ

ดำเนินการ

1. แบ่งผู้เรียนทั้งหมดออกเป็น 2 ทีม ให้มีจำนวนเท่ากัน หากมีเศษเหลือให้ช่วยเป็นกรรมการ
2. ผู้สอนนำผู้เรียนลงไปเล่นที่สนามหรือหากเล่นในห้อง ต้องเป็นห้องโล่ง และจัดให้เหมาะสมสำหรับการเล่น โดยแบ่งพื้นที่เป็นเขตแดนให้เท่ากับจำนวนผู้เล่นของแต่ละทีม อาจใช้กรวย เก้าอี้ รองเท้าหรือกระดาษกาวเป็นตัวกำหนดเขตและมีพื้นที่ด้านหลังสุดสำหรับเป็นเขตของเชลยด้วย ผู้สอนพิจารณาตามความเหมาะสม
3. ให้ตัวแทนแต่ละทีมออกมา 1 คน เพื่อเป่ายิงฉุบหรือจับสลากว่าทีมใดจะได้เป็นผู้เล่นก่อนและอีกทีมจะเป็นผู้กั้นแดน
4. ผู้สอนอธิบายกติกา โดยให้ทีมที่เป็นผู้กั้นแดนแบ่งกันไปยืนตามเขตแดน เขตละ 1 คน เรียงไปตามพื้นที่ที่ได้กำหนดไว้ เว้นระยะให้แต่ละแดนห่างเท่ากัน โดยผู้กั้นแดนต้องอยู่บนเส้นเขตของตน ห้ามออกมาจากเส้น ทีมที่เป็นผู้เล่นอยู่รวมกันหน้าแดนที่ 1

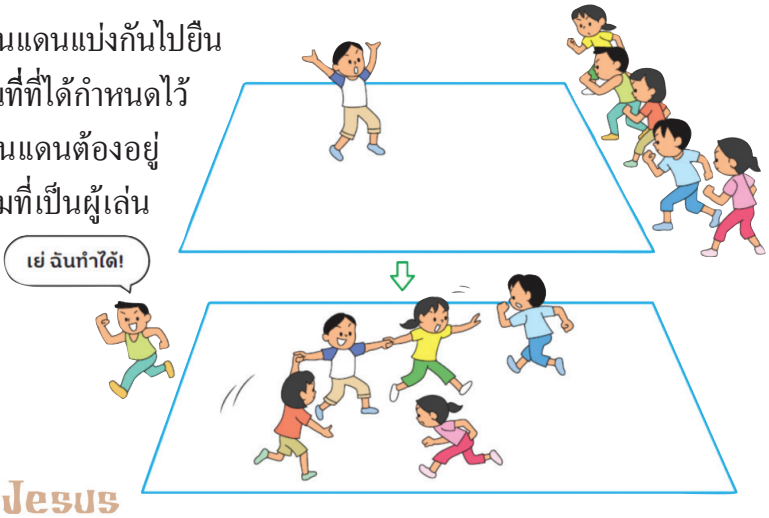

5. เมื่อผู้สอนให้สัญญาณเริ่ม ผู้เล่นทุกคนต้องพยายามวิ่งฝ่าเขตแดนแต่ละเขตไปเรื่อย ๆ เพื่อไปให้ถึงแดนสุดท้าย โดยห้ามออกจากพื้นที่ที่กำหนด หากทุกคนในทีมวิ่งผ่านครบทุกแดนโดยไม่ถูกทีมกั้นแดนแตะตัวให้ถือว่าชนะ ผู้สอนจับเวลาว่ากี่นาที แต่ถ้ามีผู้เล่นที่พยายามวิ่งฝ่าในแต่ละแดน และถูกทีมกั้นแดนแตะตัวได้ ถือว่าคนนั้นแพ้ ต้องเป็นเชลยและไปยืนอยู่ด้านหลังสุด ผู้เล่นที่เหลือในทีมต้องพยายามฝ่าเขตแดนเข้าไปช่วยเพื่อนที่เป็นเชลยด้วยการแตะมือ คนใดที่เพื่อนแตะมือได้ให้กลับมาเล่นใหม่โดยเริ่มจากแดนที่ 1 แต่หากผู้เล่นแพ้ไปเป็นเชลยหมดโดยไม่มีผู้เล่นเหลือแล้ว ให้ยุติการเล่น ผู้สอนนับจำนวนผู้ที่ผ่านและผู้ที่เป็นเชลยบันทึกไว้

6. ถ้าผู้เล่นยังไม่หมดแต่ไม่สามารถผ่านแดนได้แล้ว ผู้สอนจับเวลาเล่นอาจจะประมาณ 10-15 นาที เมื่อหมดเวลา ผู้สอนบันทึกไว้ว่ามีผู้ผ่านแดนกี่คน และเหลือผู้ที่เป็นเชลยกี่คน และสลับทีมกันให้ฝ่ายที่กั้นแดนได้มาเป็นผู้เล่นและทีมผู้เล่นไปเป็นผู้กั้นแดน และเริ่มเล่นเช่นเดียวกัน

7. เมื่อเล่นจบทั้ง 2 ทีมแล้ว ทีมใดมีจำนวนผู้ผ่านแดนมากกว่าหรือมีจำนวนเชลยน้อยกว่า หรือทำเวลาได้น้อยกว่า ถือว่าเป็นทีมที่ชนะ ผู้สอนอาจเตรียมรางวัลให้เล็กน้อย

วิเคราะห์ ผู้สอนสนทนากับผู้เรียน

1. ในรอบที่เป็นผู้เล่น รู้สึกอย่างไร (ลุ้น, ตื่นเต้น, สนุก, กลัวจะถูกแตะตัว, อยากวิ่งผ่านไปเร็ว ๆ ฯลฯ)
2. ในรอบที่เป็นผู้กั้นแดน รู้สึกอย่างไร (ลุ้น, ตื่นเต้น, สนุก, อยากแตะตัวเพื่อนให้ได้ ฯลฯ)
3. คนที่โดนแตะตัวแล้วต้องไปเป็นเชลย รู้สึกอย่างไร (เซ็ง, เศร้า, ลุ้นว่าจะมีใครมาช่วยได้หรือไม่, มีความหวังว่าเพื่อนจะมาช่วยได้ ฯลฯ)
4. คิดว่าเพราะอะไร เราถึงแพ้และต้องไปเป็นเชลย (วิ่งช้า, หลบหลีกไม่เก่ง, พลาด ฯลฯ)
5. คนที่สามารถวิ่งผ่านทุกแดน และไปช่วยเพื่อนที่เป็นเชลยได้ รู้สึกอย่างไร (ดีใจที่ได้ช่วยเพื่อนได้, สะใจ, มีความสุข ฯลฯ)
6. คิดว่าเพราะอะไร เราถึงสามารถวิ่งฝ่าเขตแดนและช่วยเพื่อนที่เป็นเชลยได้ (วิ่งเร็ว, เก่ง, คล่องแคล่ว, หลบหลีกได้ดีกว่า, มีความพยายามที่จะไปช่วยเพื่อนให้ได้ ฯลฯ)
7. จากกิจกรรมนี้ ผู้เรียนได้ข้อคิดในเรื่องใดบ้าง (ให้แต่ละคนได้แบ่งปันหรือช่วยกันตอบ)

สรุป จากกิจกรรมนี้ จะเห็นได้ว่าทุกคนต่างเอาจริงเอาจังในการทำหน้าที่ของตนอย่างดี ขณะที่เป็นผู้กั้นเขตก็พยายามอย่างเต็มความสามารถ สกัดกั้นไม่ให้เพื่อนวิ่งผ่านไปได้ ขณะที่เป็นผู้เล่นก็พยายามหลบหลีกเพื่อจะวิ่งฝ่าแต่ละเขตแดนไปให้ได้โดยไม่โดนแตะตัว ยิ่งถ้ามีเพื่อนในทีมไปเป็นเชลยด้วย ยิ่งกระตุ้นให้พยายามมากยิ่งขึ้น เพื่อจะไปให้ถึงโดยเร็วและช่วยเพื่อนออกมา ส่วนคนที่ตกเป็นเชลยผู้น่าสงสารที่สุด ก็รอคอยอย่างมีความหวังลุ้นให้เพื่อนสามารถมาช่วยให้หลุดพ้นจากการเป็นเชลย และกลับมีชีวิตไปเริ่มต้นเล่นใหม่ได้อีกครั้ง ทุกคนจึงต่างมีบทบาทสำคัญ อาศัยความตั้งใจ ความพยายามและการมีความหวังเป็นตัวกระตุ้นคอยผลักดันให้สามารถทำตามบทบาทของตนให้ดีที่สุด ไม่ว่าจะอยู่ตรงจุดไหน และไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วจะเป็นอย่างไร แต่ไม่ว่าจะยากแค่ไหน หากเรายังมีความหวังและมุ่งมั่นมันก็จะผ่านไปได้

1. ชีวิตของเราในแต่ละวัน ต่างก็ดำเนินไปตามหน้าที่ของตน แต่ละคนก็ต่างทำในสิ่งที่อยากจะทำให้ดีที่สุด เพื่อไปให้ถึงเป้าหมายในชีวิตตามที่หวังหรือตั้งใจไว้ แต่บางครั้งก็ต้องประสบพบเจอกับปัญหาอุปสรรคที่เข้ามา อาจจะมากบ้าง น้อยบ้าง ยากบ้าง ง่ายบ้าง และเราก็ต้องออกแรงพยายามฝ่าฝันเพื่อให้ผ่านพ้นมันไปให้ได้ แต่ก็มีบางครั้งอีกเช่นกันที่ชีวิตมันช่างอ่อนแอเหลือเกิน หรือปัญหาที่พบเจอมันใหญ่โตเกินกว่าที่เราจะรับไหว จนเราต้องพ่ายแพ้และตกอยู่ในจุดที่หาทางออกไม่เจอและไม่สามารถทำอะไรได้ นอกจากยอมรับและอดทน ซึ่งก็ย่อมส่งผลให้เราเกิดความรู้สึกสิ้นหวัง หมดหวัง แล้วใครล่ะที่จะช่วยเราให้มีความหวัง เรื่องราวอัศจรรย์ของพระเยซูเจ้าที่เราจะได้เรียนรู้วันนี้ จะช่วยปลุกพลังให้เราสามารถมีความหวังขึ้นมาได้อีก

2. ในพระวรสารตามคำบอกเล่าของนักบุญมาระโก บทที่ 5 ข้อที่ 21-24; 35-43 เล่าว่า เมื่อพระเยซูเจ้าเสด็จลงเรือข้ามฟากอีกครั้งหนึ่ง ประชาชนชุมนุมกันเนืองแน่นรอบพระองค์ขณะที่ยังทรงอยู่ริมทะเลสาบ หัวหน้าศาลาธรรมคนหนึ่งชื่อไยรัสเดินมา เมื่อเห็นพระองค์ เขากราบลงที่พระบาท พร่ำวิงวอนว่า “บุตรหญิงเล็ก ๆ ของข้าพเจ้าจวนจะสิ้นใจอยู่แล้ว เชิญพระองค์เสด็จไปปกพระหัตถ์เหนือเขาเถิด เขาจะได้หายจากโรค กลับมีชีวิต” พระเยซูเจ้าจึงเสด็จไปกับเขา ประชาชนกลุ่มใหญ่ติดตามไป และเบียดเสียดพระองค์....

ขณะนั้น มีคนมาจากบ้านหัวหน้าศาลาธรรม บอกเขาว่า “บุตรหญิงของท่านตายแล้ว ไปรบกวนพระอาจารย์อีกทำไม” แต่พระเยซูเจ้าทรงได้ยินเขาพูดดังนั้นจึงตรัสแก่หัวหน้าศาลาธรรมว่า “อย่ากลัวเลย จงมีความเชื่อไว้เถิด” พระองค์ไม่ทรงอนุญาตให้ใครติดตามไปนอกจากเปโตร ยากอบ และยอห์นน้องชายของยากอบ เมื่อทุกคนมาถึงบ้านหัวหน้าศาลาธรรม พระเยซูเจ้าทรงเห็นความวุ่นวายและเห็นผู้คนร่ำไห้พิลาปรำพันเป็นอันมาก พระองค์เสด็จเข้าไปตรัสแก่คนเหล่านั้นว่า “วุ่นวายและร้องไห้ไปทำไม เด็กคนนี้ไม่ตาย เพียงแต่นอนหลับไปเท่านั้น” พวกเขาต่างหัวเราะเยาะพระองค์ พระองค์ทรงไล่เขาออกไปข้างนอก ทรงนำบิดามารดาของเด็กและศิษย์ที่ติดตาม เข้าไปยังที่ที่เด็กนอนอยู่ ทรงจับมือเด็กตรัสว่า **“ทาลิธาคูม” แปลว่า “หนูเอ๋ย เราสั่งให้หนูลุกขึ้น”** เด็กหญิงก็ลุกขึ้นทันทีและเดินไปมา เด็กนั้นอายุ 12 ขวบแล้ว คนทั้งหลายต่างประหลาดใจอย่างยิ่ง พระองค์ทรงกำชับอย่างแข็งขันมิให้แพร่งพรายเรื่องนี้แก่ผู้ใด และทรงสั่งให้เขานำอาหารมาให้เด็กนั้นกิน

3. จากเรื่องราวนี้ “ไยรัส” หัวหน้าศาลาธรรมผู้มีความเชื่อ เราได้เห็นความรักของพ่อที่มีต่อลูกอย่างมาก ทำให้เขามีความหวังและพยายามที่จะเข้าไปหาพระเยซูเจ้า เพื่อขอให้ช่วยชีวิตบุตรหญิงของตนให้กลับมีชีวิต เพราะจวนจะสิ้นใจอยู่แล้ว เขากราบลงที่พระบาท แสดงถึงความสุภาพถ่อมตนอย่างที่สุด เมื่อมีพระเยซูเจ้าอยู่เคียงข้าง เขาพร้อมจะเดินก้าวต่อไปกับพระองค์อย่างมีความหวัง ทั้งที่ยังไม่รู้ว่าสุดท้ายแล้วจะเป็นอย่างไร และความเชื่อของเขานำพาเขาไปสู่อัศจรรย์

ขณะที่พระเยซูเจ้าเสด็จไปกับไยรัส มีคนจากบ้านของเขามาบอกว่า **“บุตรหญิงของท่านตายแล้วไปรบกวนพระอาจารย์อีกทำไม”** ฟังแล้วเหมือนทุกอย่างดูจบสิ้น ความหวังที่ยังพอมีเหมือนจะต้องดับลง แต่คำตอบของพระเยซูเจ้าที่ตรัสว่า **“อย่ากลัวเลย จงมีความเชื่อไว้เถิด”** ทำให้มีความหวังขึ้นมาใหม่อีกครั้ง เป็นความหวังท่ามกลางสถานการณ์ที่ดูสิ้นหวัง เป็นคำตอบที่ทำให้มั่นใจว่าพระองค์จะไม่ทรงทอดทิ้งและจะทรงช่วยเหลืออย่างแน่นอน เมื่อมาถึงบ้าน มีความวุ่นวาย ผู้คนร่ำไห้เป็นอันมาก คำตอบของพระเยซูเจ้าก็ตอกย้ำให้มั่นใจอีกครั้งว่า “เด็กคนนี้ไม่ตาย เพียงแต่นอนหลับไป” แม้ผู้คนจะหัวเราะเยาะเย้ยพระองค์ แต่ก็ไม่สามารถหยุดความรักเมตตาของพระองค์ได้ พระองค์ทรงมุ่งมั่นและช่วยเหลือเด็กคนนั้นด้วยท่าทีที่สุภาพอ่อนโยน และเอาใจใส่ ทรงจับมือและตรัสว่า **“ทาลิธาคูม”** ซึ่งเป็นภาษาอาราเมอิก **แปลว่า เราสั่งให้ลุกขึ้น** เป็นภาพพจน์ของพระเจ้าที่ไม่ห่างไกลแต่ทรงสัมผัสชีวิตเราโดยตรง จากนั้นเด็กก็ลุกขึ้นและเดินไปมา ทำให้คนทั้งหลายต่างประหลาดใจ ดังนี้เอง พระเยซูเจ้าทรงเป็นความหวังสุดท้ายของเรา เพราะพระองค์อยู่เหนือความกลัว เหนือความสิ้นหวัง และพระองค์นี่แหละทรงมีอำนาจแม้กระทั่งเหนือความตาย

4. จากเรื่องราวอัศจรรย์นี้ทำให้ต้องมองย้อนกลับมาว่า ในหลาย ๆ ครั้งของชีวิตเราที่ต้องประสบพบเจอกับปัญหา เกิดความทุกข์ใจ จนรู้สึกหมดหวัง เราได้ออกแรงพยายามที่จะเข้าไปหาพระเยซูเจ้าหรือยัง เราได้พร่ำวิงวอนขอต่อพระองค์บ้างหรือไม่ ขอให้เราจะได้ดำเนินชีวิตตามแบบอย่างของไยรัสด้วยการมีความเชื่อที่มั่นคง แม้บางครั้งที่เราอาจจะตกอยู่ในภาวะสิ้นหวัง มองไม่เห็นหนทาง หรือไม่รู้ว่าควรจะทำอย่างไร ขอให้มั่นใจและอย่าลืมว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นความหวังให้กับเรา พระองค์จะทรงเดินอยู่เคียงข้างเรา จับมือและช่วยเหลือเรา สั่งเราให้ลุกขึ้น

5. แม้ปีศักดิ์สิทธิ์ 2025 “บรรดาผู้จาริกแห่งความหวัง” ได้จบลงไปแล้ว แต่ชีวิตของเรายังคงต้องดำเนินต่อไป ขอให้ความเชื่อและความหวัง ช่วยผลักดันให้เรามุ่งมั่นที่จะไปหาพระเยซูเจ้า ด้วยการไปร่วมมิสซาในทุกวันอาทิตย์ รับศีลอภัยบาปและศีลมหาสนิท หมั่นสวดภาวนาวอนขอพระพรจากพระเจ้าในทุก ๆ วัน ให้ตนมีความหวังอยู่เสมอ และพระองค์จะทรงเติมเต็มชีวิตของเราให้พบกับอัศจรรย์เช่นเดียวกับไยรัส และจากเหตุการณ์นี้ตอกย้ำให้เข้าใจพระวาจาที่ว่า “ความหวังนี้ไม่ทำให้เราผิดหวัง” (รม. 5:5) ได้อย่างชัดเจนมากยิ่งขึ้น เพราะถ้าเรามั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นความหวังในชีวิตของเรา เราก็จะไม่ผิดหวัง และดำเนินชีวิตต่อไปอย่างมีความหวังที่ไม่ได้จบลงเพียงแค่ในโลกนี้เท่านั้น แต่ต้องมุ่งหวังที่จะไปสู่ชีวิตใหม่ที่พระเจ้าจะประทานให้สักวันหนึ่ง

ก. ข้อควรจำ

1. ไยรัสเมื่อมีพระเยซูเจ้าอยู่เคียงข้าง เขาพร้อมจะเดินก้าวต่อไปกับพระองค์อย่างมีความหวัง และความเชื่อนำพาเขาไปสู่อัศจรรย์

2. พระเยซูเจ้าทรงเป็นความหวังสุดท้ายของเรา เพราะพระองค์อยู่เหนือความกลัว เหนือความสิ้นหวังและพระองค์นี่แหละทรงมีอำนาจแม้กระทั่งเหนือความตาย

3. บางครั้งที่เราตกอยู่ในภาวะสิ้นหวัง มองไม่เห็นหนทางและไม่รู้ว่าจะทำอย่างไร ขอให้มั่นใจและอย่าลืมว่าพระเยซูเจ้าทรงเป็นความหวังให้กับเรา พระองค์จะทรงเดินอยู่เคียงข้างเรา จับมือและช่วยเหลือเรา สั่งเราให้ลุกขึ้น

4. ขอให้ความเชื่อและความหวัง ช่วยผลักดันให้เรามุ่งมั่นที่จะไปหาพระเยซูเจ้า ด้วยการไปร่วมมิสซาในทุกวันอาทิตย์ รับศีลอภัยบาปและศีลมหาสนิท หมั่นสวดภาวนาวอนขอพระพรจากพระองค์ในทุก ๆ วัน ให้ตนมีความหวังอยู่เสมอ

5. ถ้าเรามั่นใจว่าพระเจ้าทรงเป็นความหวังในชีวิตของเรา เราก็จะไม่ผิดหวัง

ข. กิจกรรม เพลง “ความหวัง”

อุปกรณ์

1. เนื้อเพลงตามจำนวนผู้เรียน จัดพิมพ์หรือเปิดให้ดูบนจอ
2. ไฟล์เพลงประกอบการสอนคำสอน-จริยธรรม อัลบั้ม ฉันจะบิน โดยศูนย์คริสตศาสนธรรมอัครสังฆมณฑลกรุงเทพฯ ดาวน์โหลดจาก www.kamsonbkk.com และ www.Kamsondeedee.com
3. คอมพิวเตอร์/ลำโพงบลูทูธ

เพลง ความหวัง

อาจจะผ่านเรื่องราวมากมาย อาจจะผ่านเรื่องราวร้อยพัน
แต่มีบางสิ่งที่ไม่อาจลืม จดและจำขึ้นใจ ว่ามีใครสักคน
เขาทำให้โลกของฉันให้ใสสว่าง เขาเปลี่ยนความทุกข์ให้เป็นความหวัง
เขานำความรักที่จริงใจ ฉันได้พบหนทาง ความหวังกำลังใจ
หากเจอสิ่งร้ายฉันไม่หวั่นเกรง หากจะผ่านเรื่องราวมากมาย
หากจะผ่านเรื่องราวร้อยพัน ยังมีสายตาแห่งความห่วงใย
คอยติดตามเรื่อยไป ก้าวด้วยใจด้วยความมั่นคง
รู้เพียงพระองค์จะทรงดูแล
(ฉันขอเพียงสายตาแห่งความห่วงใย...
...ฉันขอเพียง พระองค์จะทรงดูแล)

ดำเนินการ

1. ผู้สอนเตรียมเนื้อเพลงมาแจกให้ผู้เรียน และเปิดเพลงให้ผู้เรียนฟัง 1-2 รอบ
2. ผู้สอน สอนผู้เรียนให้ร้องเพลงร่วมกันได้อย่างถูกต้อง
3. สำหรับเด็กโต ให้ผู้เรียนแต่ละคนเลือกคำหรือประโยคที่ตนเองรู้สึกชอบและประทับใจ
4. ให้ผู้เรียนได้แบ่งปันคำหรือประโยคที่ตนเองรู้สึกชอบและประทับใจกับเพื่อน ๆ อาจจับคู่หรือเข้ากลุ่ม 3-4 คน พิจารณาตามความเหมาะสม
5. ให้ภาวนาปิดการเรียนวันนี้ ด้วยการสวดบทแสดงความหวังร่วมกัน หากเด็กเล็กยังท่องไม่ได้อาจให้สวดตามผู้สอน หรือหาเวลาฝึกท่องมาก่อน

ค. การบ้าน

1. ให้ผู้เรียนกลับไปเชิญชวนสมาชิกในครอบครัวสวดภาวนาบทแสดงความหวัง และภาวนาสำหรับผู้ที่กำลังหมดหวังและสิ้นหวัง
2. ให้ผู้เรียนดำเนินชีวิตเป็นผู้มีความหวังในพระเจ้าเสมอ

HOPE & JOY

สารคำสอน

สารคำสอน ปีที่ 32 ฉบับที่ 185 ปีการศึกษา 2569/2026

www.kamsondeedee.com

www.facebook.com/kamsonratchaburi

www.youtube.com/@kamsondeedee